

Mladostniško iskanje smisla življenja v dragoceni bližini prijateljev

V SNG Nova Gorica je bila pred nedavnim premiera milenijske drame *Konec epohe*

IVA KORSIC
NOVA GORICA

Tisti, ki smo bili mladi v drugi polovici prejšnjega stoletja in tisočletja, ko se je odzven krvavih dogodkov druge svetovne morije že polegel, smo sanjali, da bomo s svojo pokončno držo in zaverovanostjo v iskren boj za pravičnost in mir preobrazili našo družbo in ta naš svet. Žal so naše pobožne želje ostale le sanje, trpka resničnost nas je predramila iz njih. Za nami so prišli drugi mladi in tudi ti so verjetno mislili, da bodo kaj prispevali k boljšemu svetu ...

O iskanju smisla našega bivanja in o problemih ter težavah, ki se sleherniku v večji ali manjši meri porajajo v dobi odraščanja, razmišlja tudi predstava *Konec epohe*, katere dogajanje je umeščeno med letoma 2011 in 2025, ko smo že dodobra zapluli v novo tisočletje, polno neznank in nič kaj rožnatih obetov. *Milenijska drama*, ki je zgrajena na temeljih besedil triptiha hrvaškega pisca Dina Pešuta (1990) *L.U.Z.E.R.J.I.*, *H.E.J.T.E.R.J.I.* in *Dobro življenje*, je "primorsko" premierno oz. krstno uprizoritev doživela 22. aprila 2026 na malem odru Slovenskega narodnega gledališča Nova Gorica, ljubljansko pa 13. maja 2026 v Cankarjevem domu. V režiji Jake Smerkolja Simonetija, sicer dramaturga, teatrologa in dramatika, je nastala v koprodukciji SNG Nova Gorica, KUD-a svobodnega neinstitucionalnega

gledališča in Cankarjevega doma. Ob sebi je Smerkolj Simoneti imel dramaturginjo Ivo Štefanijo Slosar, s katero je tudi priredil Pešutovo besedilo. Dogajanje, v razponu med leti 2011, 2018 in 2025, je postavljeno v notranjost stanovanja, ki se sicer v skladu z različnimi obravnavanimi obdobji nekoliko spreminja, kar se dogaja tudi s preišljenimi kostumi, iz katerih je možno razbrati minevanje let. Scenografske elemente podpisuje Urša Vidic, kostumografijo pa Timotej Rosc, ki je pri svojem delu pazil, da tudi kostumi odražajo karakterne značilnosti likov, njihov družbeni položaj ter prehod v odrasla leta.

V osišču drame je prijateljstvo, ki veže nastopajoče like. Med obravnavanim časom se seveda pregneti, a ostaja kljub vsemu trdna opora vsem in vsemu, kar se protagonistom zgodi. Že takoj, v nekakšni "predigrji", pozornost gledalcev najbolj pritegne Roza, ki jo z izrazito večplastnostjo in učinkovito realističnostjo orisuje Tamara Avguštin. Prikaže jo v ravno pravšnji zagnanosti in nekakšni razposajenosti, s katerima Roza prikriva svojo ranljivost in negotovost, zaradi katerih občasno beži tudi stran od prijateljev in se vedno znova zapleta v nove ljubezenske vezi. Prav Roza je izmed četverice prijateljev najbolj uspešna v svojem umetniškem poklicu in tista, ki si prizadeva, da bi se prijateljske vezi ne pretrgale. Sanjin (pooseblja

ga Mario Dragojević), kljub svojemu "prirojenemu" cinizmu, vzbuja pri občinstvu sočutje. V nesreči je namreč izgubil nogo, kar še ojači njegov cinični, tudi z utrinki črnega humorja obarvan pogled na svet. A njegovo življenje se ob zadetku na lotu povsem spremeni. Nič več mu ni treba skrbeti, kako bo v prihodnosti. Sam ima istospolno nagnjenje in v Maku, ki ga igra Ivan Čuić, najde zvestega partnerja. Krog prijateljev sklepa vse prej kot uspešen umetnik Paško (upodablja ga Matija Rupel), ki polagoma sprejme tudi svojo homoseksualnost in bolj mirno življenje v malem mestu, od katerega so se ostali oddaljili, ker se jim je zdelo prezatohlo. V predstavi nastopa še Marjuta Slamič v različnih likih (kot avtor Dino Pešut, Korana, Vesna), ki jih zna kot vselej razpoznavno karakterizirati. Malo predolga predstava, v kateri je jezik moteče prenasičen z znanimi prostaškimi "južnoslovanskimi" izrazi, želi prikazati življenjsko izkušnjo mladih, ki so se iz mladostniških spon povzpeli v odraslo dobo med gospodarsko krizo in zdravstvenim kriznim stanjem ob izbruhu zloglasnega virusa, ki je še okreplil stisko in tesnobo ljudi, ter splošno družbeno krizo, ki ji s širjenjem vojnih žarišč ni videti konca. Ta "milenijska" drama se sicer osredinja na oris stisk posameznika v negotovosti današnjega sveta, njegove

čustvene kot tudi spolne zmedenosti v tem zmeraj bolj izgubljenem svetu in razčlovečeni družbi, ki naj bi bila svobodna, a je ukleščena v različne strahove in brezizhodnosti, saj so se njeni temelji močno zamajali.

Tudi zaradi tega je v uprizoritvi močan poudarek na prijateljstvu, ki stoji na razčiščenih medosebnih odnosih, ki jih moramo vztrajno gojiti in ohranjati, kar je seveda vse prej kot lahko ...

